

У Х В А Л А
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Приватного підприємства „Імені Калашника“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини третьої статті 23 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII

м. К и ї в
14 січня 2021 року
№ 8-2(II)/2021

Справа № 3-240/2020(573/20)

Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Сліденка Ігоря Дмитровича – головуючого,
Головатого Сергія Петровича – доповідача,
Лемака Василя Васильовича,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Приватного підприємства „Імені Калашника“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини третьої статті 23 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 2–3, ст. 12).

Заслухавши суддю-доповідача Головатого С.П. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Приватне підприємство „Імені Калашника“ (далі – Підприємство) звернулося до Конституційного Суду України з клопотанням (вх. № 16/573 від 11 грудня 2020 року) перевірити на відповідність частині першій статті 131¹ Конституції України абзац перший частини третьої статті 23 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII (далі – Закон № 1697–VII).

Згідно з абзацом першим частини третьої статті 23 Закону № 1697–VII „прокурор здійснює представництво в суді законних інтересів держави у разі порушення або загрози порушення інтересів держави, якщо захист цих інтересів не здійснює або неналежним чином здійснює орган державної влади, орган місцевого самоврядування чи інший суб’єкт владних повноважень, до компетенції якого віднесені відповідні повноваження, а також у разі відсутності такого органу“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї матеріалів випливає, що згідно з розпорядженням голови Полтавської районної державної адміністрації Полтавської області від 26 січня 2011 року № 123 (далі – Розпорядження) Підприємству було надано дозвіл на розробку технічної документації із землеустрою щодо обмеженого користування земельними ділянками (право земельного сервітуту).

У червні 2011 року між Підприємством та Полтавською районною державною адміністрацією Полтавської області було укладено ряд договорів про встановлення сервітуту, згідно з якими Підприємству було надано право обмеженого користування земельними ділянками (земельний сервітут) для ведення товарного сільськогосподарського виробництва (рілля).

2.1. У 2017 році перший заступник керівника Полтавської місцевої прокуратури в інтересах держави в особі Головного управління Держгеокадастру у Полтавській області звернувся до Господарського суду Полтавської області з

позовом до Підприємства та Полтавської районної державної адміністрації Полтавської області про визнання незаконним та скасування Розпорядження, визнання недійсними укладених відповідачами договорів про встановлення земельного сервітуту на земельні ділянки сільськогосподарського призначення через недодержання при їх укладенні норм земельного законодавства.

2.2. Господарський суд Полтавської області рішенням від 30 березня 2017 року задовольнив позов заступника керівника Полтавської місцевої прокуратури.

2.3. Східний апеляційний господарський суд постановою від 20 травня 2019 року, з урахуванням постанови цього суду від цієї ж дати, апеляційну скаргу Підприємства задовольнив, рішення Господарського суду Полтавської області від 30 березня 2017 року скасував та прийняв нове рішення, яким відмовив у задоволенні позовних вимог першого заступника керівника Полтавської місцевої прокуратури.

2.4. Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного господарського суду постановою від 23 вересня 2020 року задовольнив касаційну скаргу заступника прокурора Харківської області, постанови Східного апеляційного господарського суду від 20 травня 2019 року скасував, а рішення Господарського суду Полтавської області від 30 березня 2017 року залишив у силі.

3. На думку Підприємства, абзац перший частини третьої статті 23 Закону № 1697–VII не відповідає частині першій статті 131¹ Конституції України, оскільки значно розширює коло повноважень прокурора щодо представництва інтересів держави в суді, «не деталізуючи та не конкретизуючи їх, що не відповідає принципу „виключності“ та нівелює особливість такого представництва, що, зокрема, порушує право особи на справедливий суд, що гарантоване ст. 129 Конституції України».

4. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційною скаргою є подане до Конституційного Суду України письмове клопотання щодо перевірки на відповідність Конституції України (конституційність) закону України (його окремих положень), що застосований в остаточному судовому рішенні у справі суб'єкта права на конституційну скаргу (частина перша статті 55); суб'єктом права на конституційну скаргу є особа, яка вважає, що застосований в остаточному судовому рішенні в її справі закон України (його окремі положення) суперечить Конституції України (абзац перший частини першої статті 56); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим статтями 55, 56 цього закону (абзац перший частини першої статті 77).

Аналіз змісту остаточного судового рішення у справі Підприємства – постанови Верховного Суду від 23 вересня 2020 року – свідчить, що при його ухваленні суд не застосував абзацу першого частини третьої статті 23 Закону № 1697–VII. Отже, Підприємство не дотримало вимог частини першої статті 55, абзацу першого частини першої статті 56 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 58, 61, 62, 77, 83, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Приватного підприємства „Імені Калашника“ щодо відповідності Конституції України (конституційності) абзацу першого частини третьої статті 23 Закону України „Про прокуратуру“ від 14 жовтня 2014 року № 1697–VII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Другої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**